

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 5 (114) травень 2014 р.

4 квітня митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив і передав для потреб Збройних сил України 60 нових комплектів військової форми, придбаних капеланською службою єпархії.

Захід проходив на території обласного військомату. У ньому, зокрема, взяли участь: віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, військовий комісар обласного військомату полковник Олег Галак із особовим складом.

Звертаючись до арміїців, владика наголосив: «Церква – з армією. І ви

не будете полишені не тільки молитви, а й матеріальної уваги, тієї, яку можемо скласти в міру своїх сил. Бережіть незалежність нашої держави!»

12 квітня високопреосвященний вчинив це удруге: 55 комплектів військової форми одержав Луцький міський комісаріат. У заході взяли участь о. Олександр, інше духовенство, військовий комісар міського військомату підполковник Василь Худик з особовим складом.

Нехай ваша служба проходить у навчаннях, а не в бойових діях, побажав архієрей. Також він закликав надихатися подвигом «Небесної сотні», пам'ятати героїв і жити за їхнім гаслом: «Хто, якщо не ми?!»

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

19 травня – преподобного Іова Почаївського

Преподобний Іов народився в 1550 році на Галичині й називався в миру Іван Желізо. Десятирічним хлопцем він вступив до Угорницького монастиря. Там досяг успіху в чернечих подвигах, у дванадцять літ був пострижений у мантию з іменем Іов, згодом возведений у сан священика, а в тридцять років удостоєний великої схими, причому йому було повернуто ім'я Іван, яке особливо любив і завжди ним підписувався, але до лику святих все ж був зарахований з іменем Іов.

На прохання князя Острозького преподобний Іов був переведений у Дубенський монастир, що знаходився в його володіннях, де став ігуменом і багато писав на захист православ'я. Спрага подвижницького відокремленого життя змусила його перейти на святу гору Почаївську, де його обрали настоятелем. Для молитовних подвигів віддалився в кам'яну печеру.

Він був подвижником безперестанної молитви Ісусової – «Господи, Ісусе Христе, поми-

луй мене грішного», що довела його до високих ступенів духовності. Ось що про нього оповідає учень і сподвижник Досифей, який став після його спочинку наступником по ігуменству. «Одного разу, коли молився преподобний в тій печері, раптом осяяло його світло Божої благодаті, сяючи по всій церкві протягом двох годин безперервно. Я ж, побачивши його, у великому жаху впав на землю, переможений таким дивовижним баченням».

Якої сили досягнув святий старець над грішною душею людською, показує наступний випадок: одного разу, прийшовши вночі на монастирський тік, він побачив злодія, який хотів звалити собі на спину лантух зерна. Преподобний допоміг йому підняти цей лантух, але нагадав йому про відповідь на Страшному суді Христовому. Вражений лагідним словом святого, грішник упав йому в ноги з благанням простити.

В обителі преподобний Іов увів спільножитний устав. Обитель він з допомогою благочестивих помічників Феодора і Єви Домашевських оточив огорожею і спорудив Свято-Тро-

їцький собор, а потім і ще шість менших церков. Створив Почаївську друкарню і продовжував писати на захист православ'я. Збереглася одна з його книг – «Книга Іова Желіза, ігумена Почаївського, власною його рукою написана». У 1889 році її видано під заголовком «Почаївська бджола».

Друкарня преподобного Іова, відновлена архимандритом Віталієм (Максименком), була вивезена після російської революції за кордон і нині продовжує діяльність в Америці, у Свято-Троїцькому монастирі, обслуговуючи духовні потреби емігрантів.

У вільний час преподобний Іов любив займатися садівництвом і розвів у Почаєві прекрасний сад.

У 1620 році він брав участь у Київському Соборі, що засудив унію і постановив твердо стояти за православ'я. Під постановою є підпис: «Іван Желізо, ігумен Почаївський».

Помер преподобний 28 жовтня 1651 року. Мощі його були відкриті у 1659 році після три-

Закінчення на с. 2

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviv.volyn.ua

ОДНОСТАЙНІ
В ГОЛОВНОМУ

«Святий великомученик Христів Георгій Зміборець». Близько 1630 р. Волинь. Матеріали: дерево, левкас, темпера, сріблення, золочення. Надійшла до Волинського краєзнавчого музею у 70-х рр. XX ст. Реставровано у Національному науково-дослідному реставраційному центрі України Ганною Волощук.

Святий великомученик Георгій був покровителем візантійських імператорів. Традиційно на іконах його малювали фронтально, у повний зріст, в обладках римського воєначальника. За одним із чудес – подоланням змії – святого названо Переможцем.

Шанування цього угодника знайшло благодатний ґрунт на наших прадавніх землях. Князь Ярослав Мудрий у хрещенні взяв ім'я Георгій і дякував святому за всі свої ратні перемоги. У народі також полюбили його, назвавши за місцевими традиціями Юрієм, бо спочатку ототожнювали з язичницьким богом сонця Ярилом (Юрилом), який зображався стоячим на поверженому змієві.

У християнській вірі змії традиційно символізує поганство. Але для давніх землеробів і скотарів мотив змієборства був цілком реальним. Це підтвердили англійські вчені, виявивши добре збережені скелети двох драконів (матері й дитинчати) у печері румунських Карпат. Датовали їх XV століттям. Отже, ще відносно недавно ці тварини завдавали великих збитків, викрадаючи худобу і людей, а зображення драконів-зміїв на багатьох іконах можна вважати достовірними.

Про надзвичайну популярність святого Юрія Змієборця на Волині говорить велика кількість його ликов у збірці Музею волинської ікони. Ще в 70-х роках у художньому відділі Волинського краєзнавчого музею було представлено образ великомученика, який подаємо на цій сторінці. Нині він експонується у Музеї волинської ікони.

Цей образ є шедевром українського малярства. Щоб прославити Бога найкращими художніми засобами, майстри іконопису повинні, поряд з молитвою, багато працювати над собою, досконало опанувати таємниці образотворчого мистецтва – техніку композиції, рисунку і живопису. Ідеал гармонії ревно плескався у творах духовних митців.

Посеред усього християнського мистецтва українська ікона є унікальною, неповторною. Вона об'єднала стильові прикмети візантійських традицій з місцевою естетикою світоба-

чення. На нашій іконі, відповідно до епохи, прочитуються провідні ознаки стилю Відродження – симетрія композиційного вирішення, спокійна врівноваженість кольору, помірні об'єми постатей, граційна, плавна лінія, ренесансна орнаменталізація. При створенні ікона мала складне обрамлення, характерне для волинських образів того часу, з боніями – дерев'яними прикрасами, що імітують дорогоцінне каміння на міжрамних смугах. Згодом, через невідомі причини, ікону обрізали з чотирьох сторін. Все ж у побудові зображення прочитується центричність і чітка горизонтальна та вертикальна рівновага. Через умовний центр композиції проходить похилений спис Юрія та інші формотворчі лінії. Коня подано чіткою білою плямою з пропорційно достовірним силуетом. Кожна деталь тут знакова, досконала. Окремим композиційно довершеним мотивом дивиться зображення стремена, виконане білими лініями на чорному тлі. Гора на іконі символізує присутність Святого Духа. Вона пірамідальна, її виступи нагадують східці, що ведуть до вершини. Так само Святий Дух веде воїна до перемоги.

Плащ за спиною вершника, виконаний червоною вохрою, здіймається, як вітрило, і нагадує крила ангела. Прямий кут зігнутої руки святого логічно вписується в ренесансно урівноважений стрій твору. Мотиви розетоподібних квітів на орнаментованому волошканим золоченому фоні, на плечі воїна і посередині грудей коня вносять уміротворення у сюжет боротьби. Натомість силует змії – темної сили – коричневий на тлі чорної землі, звивистими формами нагадує предвічний досвітній хаос.

Використано лише чотири барви: білу, чорну, вохристу та голубу. Професійно вправний маляр розширює колористику ікони градаціями тонів, умілим поєднанням формотворчих плям і ліній, доповнює її посрібленням об'єктів святого та позолотою різьбленого тла.

Невблаганний час завдав цілий ряд втрат і пошкоджень прекрасному мистецькому твору. Та рука талановитого реставратора знайшла компромісне рішення і коректно, зі смаком обіграла найбільші втрати живопису на краях композиції, залишивши їх, а втрати середньої частини ікони заповнила реставраційним левкасом і підтонувала згідно з малюнком, якому повернула цілісність. Завдяки цьому твір має вишуканий, естетично довершений вигляд.

Лариса БУХОВИЧ,
художник-реставратор Волинського
краєзнавчого музею

Волинська рада Церков (ВРЦ) «рішуче осуджує анексію Російською Федерацією двох регіонів України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя – внаслідок псевдореферендуму 16 березня у супроводі облудної пропаганди». Про це йдеться в заяві, підписаній 11 квітня під час чергового засідання ВРЦ.

Очільники єпархій та обласних об'єднань семи християнських конфесій закликали владу та волинян усіляко допомагати біженцям з окупованих регіонів, Збройним силам України та Національній гвардії. Також церковні діячі заохочують до постійної молитви «за примноження любові, прощення ворогів та відвернення війни».

Учасники засідання, яке проходило під головуванням митрополита Луцького і Волинського Михаїла в облдержадміністрації за участю її голови Григорія Пустовіта, також підтримали пропозицію представника Української Греко-Католицької Церкви щодо створення спільної комісії ВРЦ й ОДА, яка координуватиме всебічну допомогу постраждалим на євромайданах. Погджено, що від ВРЦ до комісії ввійде представник головної конфесії, а також інших Церков за бажанням.

До Волинської ради Церков звернулася представник обласної держтелерадіокомпанії Юлія

Романюк. Подякувавши владі Михаїлу за ініціативу трансляції на телебаченні щоденної молитви за Україну о 21.00, вона запросила до участі в цьому проєкті й інші конфесії. Після невеликої дискусії духовні лідери вирішили підтримати ідею. Молитовні звертання записано для почергового показу.

Підбиваючи підсумки дев'ятого щорічного благодійного телемарафону «Бог багатий милосердям», владика повідомив, що зібрано 121 451 грн. На ці кошти закупили побутову техніку для малозабезпечених верств населення. Високопреосвященний подякував численним жертводавцям і всім, хто взяв участь в організації заходу, зокрема: сектору у справах релігій управління ОДА, обласному державному телебаченню, облмуздрамтеатру ім. Т. Шевченка, обласній організації Товариства Червоного Хреста України.

На завершення згідно з положенням про ВРЦ митрополит Михаїл передав повноваження наступному головному – старшому пасторові церков Адвентистів Сьомого Дня у Волинській області Анатолієві Антонюку.

Орест ВЛАСЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

Заява Волинської ради Церков
щодо військової агресії Росії проти України

Волинська рада Церков (ВРЦ), яку утворено при облдержадміністрації очільниками єпархій та обласних об'єднань Української Православної Церкви, Української Православної Церкви Київського Патріархату, Української Греко-Католицької Церкви, Римсько-Католицької Церкви, церков Християн Віри Євангельської – П'ятдесятників, церков Євангельських Християн-Баптистів, церков Адвентистів Сьомого Дня, рішуче осуджує анексію Російською Федерацією двох регіонів України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя – внаслідок псевдореферендуму 16 березня у супроводі облудної пропаганди.

Ми вважаємо такі дії властей РФ грубим порушенням не тільки міжнародних і двосторонніх угод, основ світопорядку, що склався після Другої світової війни, а й передусім Заповідей Божих «Не кради», «Не свідчи неправдиво проти ближнього твого», «Не жадай дому ближнього твого...».

Також ми одностайно свідчимо, що на Волині немає міжрелігійної ворожнечі чи нетерпимості, а ймовірно провокації та штучні намагання розпалення ворожнечі на релігійному ґрунті підлягатимуть негайному присканню.

ВРЦ закликає нову владу та всіх волинян надавати можливим біженцям з окупованих регіонів усіляку допомогу, як моральну, так і матеріальну, в облаштуванні на новому місці проживання. Волинь має стати для цих наших співвітчизників хоч і тимчасовим, але другим рідним домом.

Закликаємо також усіх наших кращих зробити посильний внесок у зміцнення Збройних сил України та Національної гвардії – добровільним вступом до цих формувань (згідно із віросповідним ставленням до військової справи), переказом коштів на відповідні рахунки, пожертвою харчів, ліків і необхідних речей.

У цей загрозливий, найважчий за всі роки незалежності України час нам слід бути як ніколи згуртованими, незважаючи на релігійні, мовні, національні та інші відмінності.

Заохочуємо всіх волинян до постійної молитви за примноження любові, прощення ворогів та відвернення війни. Наші душі мають бути вільними від бажання зла, помсти чи то представникам колишньої влади, чи то їхнім кривдникам. Ми повинні ненавидіти гріх, а не грішників, причому розпочинаючи кожен зі своїх пороків. Тоді почує Господь нашу спільну молитву «Боже великий, єдиний, нам Україну храни!» і змилює над нами.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ДУМАЛИ, ВЛАДИКА НЕ ВМІЄ?

10 квітня митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у передвеликодньому заході «Пасхальне деревце» в камінній залі Волинської православної богословської академії. Його влаштував відділ організації благодійності та соціального служіння єпархії (завідувач Валерія Лесюк) за підтримки Луцького міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді (директор Ліна Галан). Мета заходу – показати дітям із сімей, які опинились у складних життєвих обставинах, красу духовного та культурного світосприйняття через писанкарство.

Майстер-клас із цього мистецтва провела викладач Луцької дитячої художньої школи Світлана Діхтярук. Вона ознайомила з волинським орнаментом, якому притаманні яскраві кольори на чорному та червоному тлі. У візерунках переважають безкінечник, хрест, драбинки, сіточки, ружі, солярні знаки.

Діти з владикою разом розписували яєчка, у невимуженій обстановці розпитували архієрея про все: навчання у школі, улюблені предмети, захоплення, чи роз-

мальовував колись писанки, про свято Пасхи та багато іншого. Архієрей охоче відповідав на запитання. Таке ставлення зблизило всіх.

Потому митрополит подарував кожній дитині дитячий молитовник і запросив до солодкого столу, а дорослим добровольцям заходу, – по збірці православних творів Т. Шевченка «Серцем нелукавим» (обидва видання побачили світ у єпархіяльному видавництві «Ключі»).

Найперше ми повинні пам'ятати про те, щоб приділити людині увагу, сказати тепле слово, підтримати духовно, зазначив наостанок владика. Ці діти сьогодні отримали часточку добра, яке хай не сьогодні, пізніше, згадають і подарують так само комусь із ближніх своїх.

А перед самим Великоднем ці писанки прикрасили живе деревце, що росте біля управління єпархії. До «писанкових листочків» долучилися й витвори тих, хто відвідує Центр християнського виховання дітей і молоді.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина Ігоря САЦИКА

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

У пам'ять про «Небесну сотню»

6 квітня, в неділю 5-ту Великого посту, митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив чин заснування храму й поставлення хреста в Луцьку, на П'ятницькій гірці, у сквері біля колишнього кінотеатру «Батьківщина». Церква Великомучениці Параскеви-П'ятниці у пам'ять загиблих героїв Майдану постане на місці, де колись був Божий дім, присвячений цій угодниці.

Учасники служіння прибули сюди хресним ходом від кафедрального собору Святої Трійці. З владикою служило соборне духовенство, співав архієрейський хор «Оранта», молилися студенти Волинської православної богословської академії. У відправі взяли участь: голова облдержадміністрації Григорій Пустовіт, міський голова Микола Романюк, перший заступник голови облради Олександр Пирожик, фундатори спорудження святині родини Киричуків та Ковальових, громадськість.

У своєму слові високопреосвященний зауважив: «Ми ще не до кінця помінялися і не до кінця стали іншими, але те, що ми перед собою розкрили правду, які ми і якими хочемо бути, – це результат жертвності цих дітей Авеля, героїв „Небесної сотні“». Також митрополит зазначив, що храм матиме два свята, престольне і відпустове: перше 10 листопада, у день пам'яті великомучениці Параскеви-П'ятниці, а друге – 19 лютого, у один із днів загибелі героїв Майдану.

За документами, ще у 1580-х роках тут була церква Великомучениці Параскеви-П'ятниці. У

середині XVIII ст. вона вже не числиться у джерелах (напевно, занепадала). Нова П'ятницька капличка постанала у 1883 році з ініціативи луцького Хрестовоздвиженського братства. Проіснувала до 1947 року, коли більшовики розібрали її. На цьому місці згодом спорудили фонтан, під ним – громадську вбиральню. Але чимало лучан продовжували називати цю гірку П'ятницькою. Тобто теперішня подія є другим відродженням храму Великомучениці Параскеви-П'ятниці в Луцьку.

Орест ВЛАСЮК. Світлина 1

«Жінка спасеться...»

7 квітня, на Благовіщення Пресвятої Богородиці, Михаїл освятив іконостас та очолив Божественну Літургію з нагоди храмового свята у Благовіщенському соборі Ковеля.

Із владикою служили: декан протоієрей Анатолій Александрук, настоятель собору протоієрей Василь Мичко, інше духовенство ковельських міського та районного благочинь, а також із Київщини та Львівщини.

У проповіді про свято високопреосвященний, зокрема, зауважив, що «сьогодні це жіноче свято». Він побажав їм народжувати, щоб бути щасливими. Адже, як читаємо в Новому Заповіті: «[Жінка] спасеться через народження дітей, якщо буде у вірі й любові та святості з цнотою» (1 Тим. 2:15). «Як просто і як складно одночасно!» – підсумував цю думку митрополит.

Під час традиційного хресного ходу навко-

ло собору архієрей із духовенством відправив заупокійну літію на могилі попереднього настоятеля протоієрея Петра Левочка.

Орест ВЛАСЮК. Світлина 2

Заклик через чудо

7 квітня, на Благовіщення, владика Михаїл відслужив молебень перед оновленими іконами у храмі Різдва Пресвятої Богородиці с. Мощена Ковельського районного деканату. Із ним, зокрема, служили декан протоієрей Іван Бонис, декан Ковеля протоієрей Анатолій Александрук і настоятель парафії священник Василь Старевич. Образи Спасителя та Богородиці з Дитятком відновилися в оселі Олександрів Гевель приблизно десять років тому, але про це стало відомо відносно недавно. Лиши ж Ісуса Христа і Діви Марії з дому Віри Войтюк відновлюються зараз. Усі ці реліквії власники передали до храму і за благословінням владика їх виставлено для загального вшанування.

У слові до присутніх високопреосвященний сказав, що ці чудесні оновлення є закликом Господа Бога до мешканців села духовно оновлюватися, це знамення того, що Він чекає зміцнення їхньої віри. Далеко не в кожному селі трапляється таке чудо. Кому ж більше дано, з того буде й більше спитано, тож треба не розслабитися у своєму християнському подвигу, особливо в часі Великого посту, наголосив архієрей.

Віктор ГРЕБЕНЮК. Світлина 3

На честь новопрославленого

21 квітня, у Світлий понеділок, митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив ікону благовірного князя Володимира Васильковича. Це відбулося в соборі Різдва Христового, що у Володимирі-Волинському, на завершення Божественної Літургії.

Образ святого, канонізованого Священним Синодом торік, розміром 1 x 0,5 м, написав місцевий художник Олександр Максимук.

Із владикою співслужили декан протоієрей Юрій Пилипець та інше духовенство. У Відправі, зокрема, взяли участь голова РДА Володимир Савчук, голова райради Андрій Онішук.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина 4

Дар Божому дому

Реставрація ікони Спасителя та її кивота з покриттям сусальним золотом. Таку пожертву зробила родина Корсаків для кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

Освятю оновленої реліквії провів митрополит Михаїл 4 травня, в неділю святих жінок-мироносиць, по завершенні Божественної Літургії. Владика подякував благодійникам, закликавши на них Боже благословіння.

Орест ВЛАСЮК. Світлина 5
Усі знімки – інформаційної служби єпархії

3

1

2

4

5

КАИН

(Второе открытое письмо Московскому Патриарху Кириллу)

Від редакції. Петро Вінцукевич народився у Білорусі в родині священника. У 1952 р. за виступ проти Сталіна його було засуджено до 10 років позбавлення волі. Після звільнення закінчив духовну семінарію, а згодом – Київську духовну академію. Був ректором Волинської семінарії у 1994–1996 рр.

Письмо пишу на русском языке, ибо оно не столько для украинцев, сколько для русских людей, которые, если верить статистике, на 80 % поддерживают агрессию Путина против Украины. Почему? За что такая ненависть? В дальнейшем мы разберемся с этим вопросом, а пока – начнем с формальностей.

Господин Гундяев!

В своем первом открытом письме, изданном в 2010 году, я обратился к Вам как к святейшему отцу – Патриарху Московскому и всея Руси. Теперь понимаю: это была моя грубейшая ошибка, ибо ни исторически, ни канонически, ни просто логически Вы не имеете права носить такое звание. Почему? Да просто потому, что Вы не имеете никакого отношения к Руси, а можете представлять только так называемых россиян, которые тоже не имеют никакого отношения ни к Киевской Руси, ни к славянам вообще. Ибо до сих пор ни один серьезный историк не знает, как и когда угро-финские племена (чудь, мерь, черемисы, мордва, удмурты, чуваша, пермяки) превратились в славян. Безусловно, Киевская Русь влила в них славянскую кровь и крестила в христианской купели, и, конечно, у вас были великие подвижники (например, Серафим Саровский) и славные митрополиты, но никто из них не прошел мимо киевской христианской купели.

А что случилось с вашей пресловутой каноничностью? А случилось вот что: после большевистского переворота 1917 года открылся Собор Российской Православной Церкви, избравший Патриархом митрополита Тихона (Беллавина), который после жестоких преследований со стороны чекистов умер в 1925 году при загадочных обстоятельствах. После смерти Патриарха Тихона, согласно с его завещанием и постановлением Священного Синода, Местоблюстителем патриаршего престола стал митрополит Петр (Полянский), который со временем (1937 г.) тоже принял мученическую смерть в Верхнеуральской тюрьме. В 1934 году митрополит Сергей (Страгородский) при поддержке НКВД объявил сам себя Местоблюстителем патриаршего престола и стал активно сотрудничать с Лубянкой. 4 сентября 1943 года на даче Сталина состоялась совещание с участием Берии, на котором было принято решение возвести на патриарший престол митрополита Сергея (Страгородского). На совещании присутствовали Алексей (Симанский), будущий патриарх Алексей и материй кегебист в рясе, Николай (Ярушевич), будущий митрополит Крутицкий. Со всех концлагерей свезли еще оставшихся в живых 19 епископов, которые под дулом пистолетов проголосовали за Сергея. Так

что практически последним законным Патриархом был Тихон (Беллавин), а законным Местоблюстителем – Петр (Полянский). Все же следующие кандидаты на этот высокий пост – ставленники Политбюро ВКП(б), и не могут считаться каноничными и благодатными, ибо ниточка преемственности тянется у них не от Спасителя, а от «красного дракона». И Вы – тоже безблагодатный патриарх. Вот такая Ваша хваленая каноничность. Бездуховна и церковь ваша. Поэтому вы так цепко держитесь за нашу Церковь: хорошо понимаете, что выпустив ее из своих имперских лап, вы упадете. То есть наступит сначала смерть духовная, а затем и гибель всей империи. Каждый год Вы приезжаете в Киев на Владимирскую горку, за духовной энергией – так поступают все вампиры.

История Каина и дела его
И пошел Каин от лица Господня...
Быт., 4:16

За что же современный Каин возненавидел Авеля? Я уже напомнил, что из Киева вы получили славянскую кровь и христианскую душу. Вот за что вы ненавидите нас, – ваша гордыня и великорусское чванство не могут смириться с тем, что мы – начало, а вы – следствие, что Киев – ваш отец, а Киевская Русь (Украина) – ваша мать. Поэтому вы не только братоубийцы, вы – отцеубийцы и за это ответите перед Богом.

В 1169 году на второй неделе Великого поста Андрей Боголюбский сжег и разграбил Киев, вырезал половину киевлян, не пощадил ни детей, ни женщин, и вы причислили его к лику святых. Кто на очереди? Великий князь Владимир Путин? А что сделал Петр I с Батурином в 1708 году? Все население города тоже было вырезано, и тоже не пощадил ни детей, ни женщин. Вы преследовали и гноили в казематах лучших людей украинского народа. В неволе умер гетман Павло Полуботок, 25 лет мучился в Соловецких погребках Петро Калнишевский, 10 лет в солдатах страдал и терпел унижения Тарас Шевченко... Но разве можно перечислить всех, кого убивал и мучил Каин?!

Я не хочу подробно перечислять все преступления кремлевской власти, которую поддерживала ваша церковь – об этом знает весь мир. Я хочу говорить о ваших нравственно-религиозных беззакониях, несовместимых с той каноничностью, которой вы всегда прикрываетесь. Я хочу еще раз напомнить вам, что вы всегда служили не правде Божией, а империи: и тогда, когда она была царской, и когда стала большевистской, – вы постарались прислужить и тем и другим. И здесь вы нарушили не только канонические, но и обычные нравственные законы совести. Это происходило постоянно, начиная от Ивана Грозного, которого вы, вопреки церковным канонам, венчали пять раз, а богоухлиника Петра I сделали главой церкви. Ваши старые служебники пестрят именами не только императоров, но и всех их родственников, но вы предавали анафеме народных заступников – декабристов, Пугачева, Ивана Мазепу и других.

Под прикрытием каноничности

Когда же империя поменяла трехцветный флаг на красный, вы вступили в сговор с «красным драконом» и верно служили ему. Патриарх Алексей (Симанский) получил от Сталина четыре ордена Трудового красного знамени и орден Ленина. Нечего сказать, это великая награда для первосвященника – знак антихриста (злейшего врага Спасителя). Может быть, Алексей потом покаялся? Как бы не так. В 1953 году, над гробом душегуба, он назвал его «богопоставленным вождем, великой нравственной силой» (Журнал Московской Патриархии. – 1953. – № 4). Почему Русская Православная Церковь до сих пор публично не осудила зверства большевизма? Да потому, что она сотрудничала с кровавым режимом. Освежите свою память и прочитайте в «Журнале Московской Патриархии» шокирующие строки: «Мы должны использовать авторитет церкви, чтобы показать народу, что коммунизм есть истинная вера и

религия, и воплощение всего лучшего, что было в идеале человечества» (ЖМП. – 1967. – № 1, 7, 9–11). Еще во время собора «обновленцев», участником которого был будущий патриарх Алексей, Ленина назвали мессией, а в резолюции этого собора звучала идея: «коммунистическая революция – это честь, святость, конечная высота Русской церкви» и т.д. И после этого вы говорите, о какой-то своей каноничности и благодатности?! Ваша патриархия смердит бесовским дыханием, вы – соучастники кровавых дел большевизма, ибо вы едины – КПСС и РПЦ.

Каин сегодня

Теперь вы служите кремлевскому кровавому диктатору, между прочим, в руках которого находится ядерная кнопка и который может превратить Европу в Атлантиду. Почему вы не остановите его? Разве имперская идея дороже всего человечества, дороже правды Божией?! Сегодня ваша орда, нарушив все международные законы, двинулась на Украину. Но разве первый раз ваш сын Каин поднимает кровавую дубинку на Авеля? Длинный шлейф Вашей патриаршей мантии напоит кровью украинского народа, и после этого Вы хотите, чтобы этот народ признал Вас своим отцом? Неужели и в этом году Вы приедете на Владимирскую горку за духовной подпиткой? Как вы будете смотреть украинцам в глаза?! А может, Вы приедете покаяться? Сомневаюсь, вы ни у кого не просили прощения за свои каинские дела, начиная от Батурина и кончая Катюнью. Мало того, что в 1940 году, вопреки всем международным законам, вы расстреляли 20 тысяч польских военнопленных, вероятно вы убили и президента Качинского со всей делегацией под Смоленском, летевших помянуть убиенных братьев. Никто в мире не верит, что это

Вы никак не хотите отпустить Украину. Может, нужны казни египетские, чтобы вы это сделали? Будут! Вы не только братоубийцы, вы отцеубийцы: вы убиваете мать свою, которая вас и крестила в христианской купели, и вы ответите за это. Запомните: «Бог поругаем не бывает». Через десять лет вы будете иметь аналогичную проблему, ибо китайцы, которые уже заполонили Приамурье, будут иметь такой же повод ввести свои войска на вашу территорию для защиты прав своих граждан на Дальнем Востоке. Ничего, поживете под китайской оккупацией и – будете про свою имперскую спесь.

Не могу забыть один телевизионный ролик российской предвыборной кампании: Жириновский запряг в сани ослика, погоняет его кнутом и покрикивает: «Но! Пошел! Ленивое животное!» Ослик еле стоит на ногах, но седок бьет и бьет его кнутом. Вот так и ваша Россия, она изнемогает под ярмом, а жириновские и путины бьют ее кнутом – им нужно, чтобы ослик стал имперским львом, но он еле тянет. Пожалейте его, пожалейте свою Россию!

Ваши церковные кликуши повторяют: Бог у нас один. Нет, не один, ваш бог лежит в мавзолее и каины до сих пор кланяются ему.

А что будет с нами?

Как-то в поезде ехал с вашим священником и он сказал мне:

– Господь любит Россию, он наградил ее всевозможными благами, неизмеримым богатством, огромными просторами, громкими победами, властью над другими народами.

Я ответил:

– И вы отблагодарили Бога за Его щедрые дары: разрушили и превратили в нужники Его храмы, потоптали святых, оскорбляете Его имя в матерщине.

Но истинное счастье – не в громких, крова-

была обычная авиакатастрофа. Помните, Бог долго терпит, но больно бьет: кровь невинно убиенных – на вас и на детях ваших. Вы и не думаете каяться, ибо живете по принципу своего вождя Ленина: «кому должны – всем прощаем». Между прочим, немцы извинились перед всем миром за фашизм, а вы? Вот почему вас никто в мире не любит.

Каин завтра

А что будет завтра, чем сердце успокоит ваш Каин? Вам нужна Украина: совестный, трудолюбивый народ, бесплатная рабочая сила, храбрые, дисциплинированные воины. Но ничего этого вы больше не получите. Чтобы покорить Украину, вам надо убить 45 миллионов человек. Конечно, вы убивали и побольше, но на этот раз все мы будем сражаться до последней капли крови. Ваше чванство и эйфория по поводу взятия Крыма пройдут, когда в Москву потянутся цинковые гробы из «нового Афганистана» и вы поймете, что имеете дело с русичами – наследниками Киевской Руси.

вых победах, не в могуществе и славе империй, основанных на жестокости и угнетении других народов. Благо народа в другом. Господь сберег душу народа моего, сделал его сосудом терпения, любви и молитвы. Она еще восстанет, душа эта, поднимется, как когда-то крест Андрея Первозванного на Киевских горах, она будет еще примером многим народам, – это и есть высшее счастье и высшее благо. Мой народ не будет морить голодом своего брата, не поднимет на него каинскую дубинку, он протянет ему хлеб, как делал не раз.

Никто не знает, что уготовал Господь народу моему в последний, двенадцатый час истории. Я только твердо знаю, что страдания наши и молитва наша не будут забыты у Бога нашего. И будет только одна империя – Царство Небесное, а все остальное, построенное на лжи и насилии, разрушится и погибнет с шумом, и ваша империя зла – тоже погибнет, ибо, повторяю: «Бог поругаем не бывает». Аминь.

Петр ВИНЦУКЕВИЧ, кандидат богословских наук